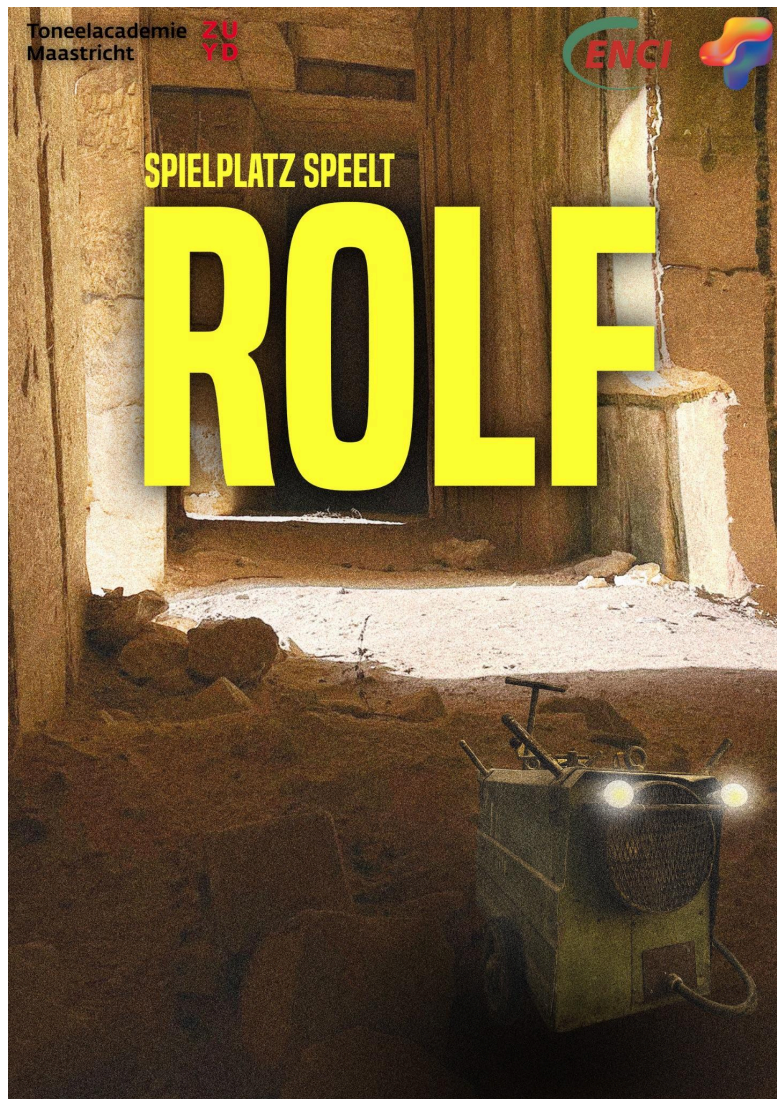

Spielplatz speelt:

Dramatis Personae:

Systeembeheerder 1: Merijn P. Kortman.

Systeembeheerder 2: Mante Tausk

De Heraut: Tjeppe Troost.

Rolf: Livia Lamers.

De Slang: Polly Zuydwijk.

De Rups: Pascha Berezikov.

Proloog:

Systeembeheerder 2 rookt, hij heeft pauze.

Tegelijkertijd komt Systeembeheerder 1 van heel ver aanggelopen. Wijds. Hij heeft een map onder zijn arm.

S1 en S2 dragen ENCI kleding en werkschoenen.

S1 (als hij tussen de mensen staat):

900.000 ton.

900.000 ton.

900.000 ton cement per jaar.

Het cement waar heel Nederland mee is opgebouwd.

900.000 ton.

900.000 ton.

De ENCI he. Dit dus he. Dit. En hier. En overal waar je nu kijkt (zolang je die kant uit kijkt en niet die kant uit, dat is de Maas...). Dit bestaat al sinds 1926.

Dat is 99 jaar.

99 maal 900.000 ton cement.

Dat is...

Dat is bijna...

En dan ook nog...

En dan dus dan en dat en weet ik hoeveel voetbalvelden. Echt veel.

En die grootsheid, die goddelijkheid bijna, de kracht die met zo'n productie gepaard gaat, daar gaat dit gedicht over.

O waterrif dat naakt geblazen werd, door wie de sterren ment,
uit uw vermergeld rijk bouwt het vernuft nu steden van ciment.

Dan snap je een beetje waar we zijn. Een beetje. Eh... Nou ja...

Het hoofdkantoor.

Gedicht dus.

De berg.

De Slakhal. Die is daar. Voorbij het hek en dan een stukje lopen. Een stukje.

Ja, de Slakhal, dat is misschien wel leuk om te...

Daar werd dus eigenlijk troep gemaakt. Slak betekent eigenlijk troep. Een combinatie van fabrieksafval en simpele grond werd hier aangeleverd als natte drek. De machines hier, daar, in de hal, droogden de slak en vermaalden het tot fijnstof. Op een andere plek werd de slak gemengd met puur cement. Cement, en daar zult u van ophoren, cement zoals we dat in de bouwmarkt kopen, is slechts voor 10 procent daadwerkelijk cement. Cement is een soort supercocaine die je maar beter kan versnijden, want dat spul is sterk zat. Sterker moet je niet willen. Dan droogt het te snel, dan smeert het niet goed.

Dat heb ik altijd een mooi idee gevonden, dat cement eerst troep is voor het cement is en dat die troep op een gigantische schaal van natte troep naar droge troep gaat en dat dat best een complex systeem is en laat dat nou net mijn specialiteit zijn.

Dat is mijn ding, systemen beheren.

Als dingen onbeheerd blijven, dan gaan ze mis.

Dus beheer ik... de Slakhal.

Beheren wij de Slakhal, moet ik eigenlijk zeggen.

Ik en Piet.

Dit is Piet.

Piet zei ooit: 'Niet lullen maar poetsen.'

Dat was ook het laatste wat ie zei. Toen is ie gaan poetsen.

Sindsdien praat ik voor twee.

Het is hier klaar. Al 4 jaar.

De fabriek is gestopt met produceren.

Maar terwijl alles om de slakhal stilstond, draaide de slakhal door.

En zolang de machines draaien, draait het systeem.

En zolang het systeem draait, moet het systeem beheerd worden.

En daar is dus een beheerder voor nodig.

4 jaar geleden is de fabriek gestopt met produceren.

4 jaar geleden kon het systeem gaan sterven. Maar systemen sterven niet over één nacht ijs. Dat duurt even. En toen het even al voorbij was, was er niemand meer. Enkel voorbijgangers. Passanten. Allemaal druk bezig om het nieuwe in te luiden. Nog voordat het oude echt heeft mogen sterven.

Padelplannen.

Horecahypotheses.

Bezoekersbedrijven.

Vergroeningsvergaderingen.

Kantoorkakofonieën.

Dronedesigners.

Ambtenaararsenalen.

Industrieincubators.

Maar niemand die naar Rolf keek.

Rolf.

Als een systeem sterft en geen mens die het ziet, is het dan wel echt gestorven?

Nou, blijkbaar niet.

Ik was er. En Piet.

Maar wij zijn geen mensen, wij zijn systeembeheerders.

Maar fijn dat jullie er nu zijn.

Mijn getuigen.
Onze getuigen.

Ja.

Het einde kan beginnen. Ik zou zeggen, kom lekker mee, volg mij en blijf alsjeblieft goed bij elkaar.

S1 opent hek.

Niets is wat het lijkt als de tand des tijds bezoekjes brengt.

S1 en S2 beginnen te lopen.

Het publiek beweegt zich naar de Slakhal.

S1 stopt.

O.

Sorry.

Ja.

Nu we nog op een veilige afstand zijn even het volgende:

Jullie weten natuurlijk helemaal niet wie Rolf is.

Ja, wat moet je weten, wat moet je weten.

Kijk, cement is gemaakt om dingen vast te houden.

Al die passanten spraken alleen maar van verandering.

Maar voor verandering komt loslaten, en niemand die het cement even goed verteld heeft hoe los te laten, überhaupt los te laten.

Het cement weet niet van loslaten.

Anders was er geen 900.000 ton per jaar van verkocht.

900.000 ton.

S2 tikt S1 aan.

Ja.

Dat is zo'n beetje Rolf.

Gelieve de telefoon uit te zetten, netjes op de stoel te zitten en het komende uur niet over verandering te praten, enkel over het einde.

Het publiek komt binnen via de achteringang. De schuifdeur van de zij-ingang staat wagenwijd open en biedt een blik op industrie en natuur.

Muziek klinkt door de hal.

Rolf rijdt rond op de achtergrond.

S1 smiespelt wat tegen S2. S2 knikt alleen maar.

S1 en S2 doen de grote schuifdeur dicht. S1 en S2 geven elkaar een handdruk.

Bureau aan.

S1 slaat de dikke map open. Hij leest de inhoudsopgave.

S1:

Aanmeldprotocol

Afmeldprotocol

Pauzeprotocol

Schoonmaakprotocol

Draaibeveiligingsprotocol

Schemerprotocol

Hekvergrendelprotocol

Buisdoorvoerprotocol

Overhangprotocol

Spatwaterprotocol

Hefarmprotocol

Ventilatieprotocol

Slaktransportprotocol

Tijdregistratieprotocol

Gereedschapsuitgifteprotocol

Onderhoudsintervalprotocol

Filtervervangprotocol

Afbakeningprotocol

Geluidsdrempelprotocol

Werkschoenenprotocol

Laswerkprotocol

Persluchtprotocol

Ketelinspectieprotocol

Weegprotocol

Werkvergunningprotocol

Afvalsorteringprotocol

Toegangspasprotocol

Liftbeveiligingsprotocol

Beveiligingscameraonderhoudprotocol

Ontruimingsoefeningprotocol

Netspanningscontroleprotocol

Zoneringprotocol

Aardingstestprotocol

Drukleidingprotocol

Sleutelbeheerprotocol

Stofuitstootprotocol

Trilnaafcontroleprotocol

Herhalingsprotocol

Ah... Tuurlijk, als laatste. Eindprotocol. Pagina 1001.

Fase 1: Dankuwel.

S1 bladert.

S1 vindt.

S1:

Eindprotocol.

Fase 1 van de 5: Dankuwel.

Dit protocol kent geen decor.

Als het woord tromgeroffel zo wordt uitgesproken, zal het eerste licht aangaan.

De getuigen zullen dan kunnen waarnemen: er is inderdaad geen decor.

Er is sprake van een verzameling kolossale machines en trappen, maar niks daaraan toegevoegd, behalve een emmer.

Op dit punt in het protocol is het nog donker. Niet het donkerste donker maar wel enigszins desoriënterend donker. Nét wat onaangenaam donker. 'Je zou willen dat iemand je bevrijdt uit dit donker' donker. Voor het te laat is.

Dan. Tromgeroffel.

Drums.

In een nagenoeg lege hal klinkt het plots alsof iets de keel schraapt, het geschraap van iets dat graag gehoord wil worden.

De Heraut:

Ahem, ahem...

Ru doet zaklamp aan en zwaait zaklamplicht door de ruimte.

S1:

Een licht gaat aan en zoekt, om de oorsprong van het keelgeschraap te belichten.

De Heraut:

Ahem, ahem.

S1:

Het licht vindt een megafoon, voortaan 'de Heraut' genoemd.

*De volgsport vindt de megafoon.
Het drummen stopt.
H doet de Heraut aan en omhoog.*

De Heraut:

Dankuwel. Een laatste maal dankuwel. En dan nog een keertje, omdat ik toch wel graag nogmaals dankuwel zou willen zeggen: Ahem: Dankuwel.

Dankuwel...

Zie hier... Aanschouw... Het einde en misschien wel.... Ach nee, zeg het niet, zeg het niet, zeg het niet, zeg het niet. Het kan toch niet waar zijn? Jawel.

Het einde van de tunnel nadert, en zo ook het licht wat daarbij komt kijken. De deur sluit zich aan het einde van de lange gang. Wee ons. Wee ons die in de gang zijn, of die gang in ieder geval van een afstandje bekijken. Of, in ieder geval, het idee van de gang snappen. Het is immers de gang van zaken die hier het leven laat.

He, pardon? Oh, de gang van zaken, vraagt u mij? He, maar lopen de zaken dan niet vanzelf? Ja, verlopen, dat doen ze, zoals een paspoort verloopt. Een eind. De dood...

He, he, oeps, heb ik het toch gezegd.

Maar vergis u niet he, het begint met een einde. Dat ligt misschien voor de hand, maar dan plots zit het niet alleen in uw hand, poot, of grijpklaauw, maar in uw hele zijn.

Het einde zijn, dat moet pas zwaar zijn. Ik ben slechts een boodschapper, degene die het einde inluidt. Maar het einde zijn, daadwerkelijk zijn. Wakker worden in de ochtend en weten: 'Ik ben het. Ik ben het einde. En dat is mijn taak, dat is mijn ding, en dat is waarvoor ik er ben, om het einde te brengen en om dat weer te eindigen. Na mij is er immers niks. Niets. Het onbekende. En het onbekende is eng.' Dat kan niet makkelijk zijn.

Nee, makkelijk is het niet, zo'n eind.

Maar... ik luid het in. Ik breng hét. Ik breng het laatste woord. Groots en meeslepend zal het zijn! Groots!!!! En meeslepeeeeeeeend!!!

Ja, dankuwel, dankuwel. En ik zou graag, om die dankuwel nog meer kracht bij te zetten, nog een paar woorden spreken. Het zijn zware woorden, breekbare woorden, want ik heb het einde moeten vangen zonder dat het er is, om het vervolgens te brengen vlak voor het einde daar is.

Maar het zijn mooie woorden. Belangrijke woorden. Goede woorden.

Goede woorden voor een goed einde. Een kwalitatief goed einde.

En om er zeker van te zijn dat het groots, goed en kwalitatief goed zal zijn, heb ik iets voorbereid voor precies deze gelegenheid. Je moet wat hebben klaarliggen, wil je een goed einde. Dus een greep uit mijn oeuvre. Daar gaan we. Oke, eerst, de adem. Dat is belangrijk. Het einde inluiden is immers niet niks. Daarna zal er pas niks zijn.

De Coup Sonier. Zo heet het.

S1:

De Heraut zet zich schrap.

Hij neemt een flinke teug adem, maar is niet tevreden, want ademt direct weer uit.

Dan neemt hij nog een keer adem.

Weer niet goed

Hij ademt weer uit.

De Heraut doet nog een aantal pogingen, steeds sneller en sneller en sneller achter elkaar en produceert zo een geluid dat wij vooral kennen als hyperventileren. Oververhit. De Heraut raakt in paniek, neemt nog eenmaal een hele diepe teug en valt dan ineens stil.

De Herauts hoofd zakt naar beneden.

H doet de ogen van de Heraut uit.

S1:

Hoorbaar is iets dat lijkt op eeuwige stilte, maar dat niet is.

Fase 2. Rolf en Emmer.

S1:

Eindprotocol, fase 2 van de 5.
Rolf en Emmer.

Rolf komt naar voren.

De getuigen kijken recht in de ogen van een klein slakachtig machientje.
Het is Rolf.

R doet zoeksignaal.

S1:

Geen reactie.
Geen ontvanger.
Geen verbinding.

Niet eens een echo.

Rolf miept.

Een verkenning.
Rolf ramt een hekje.

Rolf:

Oh nee.

S1:

Rolf rijdt tegen een hekje aan, maar weet zich te herpakken. Rolf is blij. Eventjes...

Rolf:

En nu. *Zucht.*

Muziek.

Muziek stopt.

Het is hier donker.
En hier is het ook donker.
En in deze hoek ook.

Rolf ziet Emmer.

He, Emmer! Ben jij der ook nog?

Emmer?

Emmer...

Wat ben je aan het doen?

Zit je te denken?

Zit je te emmeren?

Of zit je weer te peinzen?

Ben je soms op 'stilteretraite'?

Zal ik anders meedoen? Zal ik anders meedoen!

Emmer? Oh, ja, sorry. Ik snap het. Shhhhh, he?

Nou, dan ga ik maar gewoon meedoen.

S1:

Voor het eerst in 4 jaar komt Rolf tot stilstand.

Eventjes.

Muziek.

Rolf:

Gezellig.

Rolf:

Het is wel stil, he?

O, natuurlijk, excuses.

Stilte.

Rolf:

Zeg, hoe lang gaan we eigenlijk...?

Oh, sorry. Sorry.

Stilte.

Rolf:

Zei je iets?

Oh, ik dacht even dat je iets zei.

Stilte.

Rolf:

He, Emmer, ik heb een idee.

Zullen we anders toch praten?

Ja, in plaats van stil zijn, dat we dan gaan praten, is dat niet een idee?

Emmer?

Emmer?

De Slang:

Emmer is aan het eindigen, kleine vriend.

Die zal niet meer praten. Die is alvast begonnen.

Rolf:

Ja, met de stilleretraite. Dat betekent dat je stil bent.

De Slang:

Nee, met het einde.

S1:

Dan realiseert Rolf zich dat die stem niet zomaar uit het niks kan komen.

Rolf:

Whua!!

Muziek.

De Slang komt naar beneden.

De Slang:

Schrok je, kleine vriend?

Rolf:

Even maar.

Nu is het alweer klaar, denk ik. De schrik. Klaar!

De Slang:

Zo gaan die dingen he.

Rolf:

Ik wist niet dat u er ook nog was.

De Slang:

Ik ben er.

Rolf:

Oh ja.

Ik ook. Denk ik.

De Slang:

Voorlopig wel.

Rolf:

Huh.

Wat bedoelt u daarmee?

De Slang:

Wil jij iets te drinken?

Rolf:

Iets te drinken?

Muziek.

Een trosje WD40 wordt naar beneden getakeld.

De Slang:

Neem het ervan, kleine vriend. Alsof het je laatste keer is.

Rolf neemt het ervan.

Muziek stopt.

Rolf:

Dankuwel hoor!

Ik ben trouwens Rolf.

De Slang:

Ach ja, dat is ook zo. Dolf.

Rolf:

Rolf!

De Slang:

Ja.

Trosje WD40 terug naar boven.

Rolf:

Waarom zijn we er?

De Slang:

Ik ben er omdat ik nergens heen kan. Kijk eens goed, kleine Rufus?

Rolf:

U zit vast.

De Slang:

En hoe. Zeg maar je, hoor.

Rolf:

Oke.

Ehh...

Had je nog ergens heen ontmoeten?

De Slang:

Ik had nog een afspraak.

Geen grote. Geen belangrijke.

Een kleintje, zonder plaats of tijd. Al had ik verwacht dat het buiten zou zijn.

Rolf:

Een afspraak? Buiten?

Met wie?

De Slang:

Dat doet er niet meer toe. Ik wil niet meer naar buiten.

Rolf:

Oh.

De Slang:

Buiten is het einde, John.

Buiten. Het einde begint buiten en komt dan langzaam naar binnen en dan is er geen buiten of binnen meer, alleen nog maar donker en stil.

Heb je weleens je handen voor je ogen gedaan?

Rolf:

Eh, nee.

De Slang:

Ik ook niet.

Rolf:

Ik vind het anders reuzedonker hierbinnen.

De Slang:

Zie je mij nog, kleine Rutger?

Rolf:

Ja.

De Slang:

Dan is het nog niet donker genoeg. Niet voor het einde. En al helemaal niet voor na het einde. Stel je voor dat je eerst als mol door het leven moet en dat je dan ook nog eens blind wordt.

Rolf:

Dat snap ik niet.

Dus het is donker, je ziet geen hand voor ogen en...

Maar ik heb helemaal geen handen!

Opnieuw!

Stel je voor.

Het is donker en ik ben een mol.

Maar ik ben helemaal geen mol!

Opnieuw!

Stel je voor, Rolf. Stel je voor!

De Slang:

Ik stel het me voor, hoor.

Rolf:

Nou, ik niet.

De Slang:

Stel je anders voor dat je autorijdt en dat de benzine op is en dat je dan gaat duwen.

Wat als je benen dan verdwijnen? En je armen ook maar.

Rolf:

Dan lig je stil op de grond en dan wordt het donker.

De Slang:

En dat is het einde. Het einde dat komt.

Muziek.

Rolf:

En de auto dan?

De Slang:

Die haalt de wegenwacht op.

Idioot...

Snap je het nou?

Rolf:

Nee.

Misschien ben ik niet zo van het voorstellen.

Ik ga vast kijken of ik het al kan zien!

De Slang:

Nee!

S1:

Muziek.

S1:

Rolf rijdt op de deur af en ramt daartegenaan.

De deur gaat niet open.

Rolf:

Harder, Rolf!

S1:

Rolf probeert het opnieuw.

De deur gaat niet open.

Rolf:

Harder!

S1:

Rolf probeert het een derde maal, nu heel heel hard. De deur vliegt open...

Einde muziek.

...en dan direct weer dicht.

Rolf:

Toch weer zachter.

R loopt naar de deur.

S1:

Rolf rijdt exact hard genoeg.

S2 doet de deur open.

R rijdt naar de deur toe en blijft staan.

De Slang:

Toch een beetje bang?

Rolf:

Een beetje.

Maar als ik nou gewoon...

De Slang:

Je weet niet wat je verliest door te gaan, kleine Rolf.

Je weet enkel wat je wint door te blijven.

Doodeng, he, het onbekende.

Dood en dood...

Fase 3. De mieren.

S1:

Eindprotocol, fase 3 van de 5. De mieren.

Projectie.

Einde projectie, einde muziek.

S2 zet de mieren aan.

Rolf:

Gingen zij nou net het einde tegemoet?

Ik wist niet dat dat ook kon.

De Slang:

Dat is angst, Ruben.

Zoals mensen die uit de flat springen voordat het tweede vliegtuig inslaat. Angst voor terreur.

Heb jij wel eens gehoord van 11 september?

Rolf:

Nee?

De Slang:

Dat is een lang verhaal. En we hebben nog maar zo kort, kleine Robert.

Rolf:

Maar wat doen we hier dan nog?

De Slang:

We zitten hier.

Rolf:

We kunnen toch niet het einde gewoon over ons heen laten lopen?

De Slang:

Heel goed, kleine Ralf.

En daarom gaan we een plannetje maken.

Jij en ik.

We gaan het einde opwachten.

Niet slapen. Niet bewegen.

Rolf:

Hoezee!

S2 slaat de deur met een knal dicht.

H doet de ogen van de Heraut aan.

De Heraut:

Whaaaaaaa!!!!!!

De Coup Sonier!!

Wanneer duidt men de zee als een zee?

Wanneer komt een besluit van een leider?

Wanneer wordt een gat een entree?

Wanneer noemt men het einde een einde?

Als de regen weer regent, het vuur staat te doven

Is as dan nog alles wat rest?

Waait het op, waait het weg, voedt het de dieren en planten

Die vinden het allemaal best.

De mieren die reizen met hoop en met vaart

Met log maar lichtvoetige lijven

En anderen rennen op eenzelfde doel af

Maar kunnen niks anders dan...

De Slang:

Shhh.

De Heraut:

En anderen rennen op eenzelfde doel af
Maar kunnen niks anders dan...

*Rolf rijdt tegen de paal aan en de Heraut klapt weer naar beneden.
H doet de ogen van de Heraut uit.*

Rolf:

Ik val in slaap van dat gerijm.
En ik moet wakker blijven. Dat zei de Slang.

De Slang:

Heel goed, kleine Rango.

Rolf:

Het is klaar met de stilleretraite, Emmer!
Jij moet ook wakkerblijven!

S1:

Rolf geeft de trap een sympathiek stootje...

Muziek.

...maar met dat stootje valt de emmer van de trap.

*Emmer komt los van de grond.
Zand valt uit de emmer op de grond.
Emmer gaat ten hemel. Beëindigd.*

S1:

Gedurende de rest van het protocol zal Emmer niet meer naar beneden komen.
Emmer heeft zijn taak volbracht.
Heeft...

...het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld.
En de eeuwigheid duurt lang.

Wat niet zo lang duurt, is de realisatie van de Slang.
De realisatie van een einde dat nu snel zal komen.

De Slang:

Het is er!

De Slang vlucht.

Fase 4. Piano en rups

S1:

Eindprotocol, fase 4 van de 5. Piano en rups

Piano komt tot leven.

S2 begint te spelen.

S1 beklimt de trap.

R verrijdt de trap.

S1:

Dat was de Canzone Popolare, auteur onbekend, verdwenen, vergeten.

Een traditionele Italiaanse volksmelodie uit de 16 eeuw, opgevoerd door onze eigen Piet, die zich net als Emmer graag bezighield met poetsen.

Stilzwijgend poetsen. Zwijgen tot het schoon is. Want zwijgen is goud.

Dankjewel Piet.

Emmer was niet zomaar een emmer.

Dan had hij wel 'een emmer' geheten.

Emmer was Emmer en zal onder die naam voortleven in onze herinneringen.

Uit het oog is niet uit het hart.

Want wij waren getuige.

Jullie waren getuige.

S1 doet zijn helm af.

S2 doet zijn helm af.

Opdat wij niet vergeten.

S1 en S2 verrijden de trap.

S1 gaat terug op zijn plek zitten.

S1:

In een nagenoeg lege hal sterft een emmer.
En Rolf was erbij.

Ver weg, op een zeer veilige afstand en net buiten het bereik van betekenis, kijkt een rups toe.

Ru doet de rups aan.

Rups:

Tot ziens, Emmer.

S1:

Fluistert de rups.

Eindfase.

Rolf:

Slang?

De Slang:

Hou je mond!

S1:

Eindprotocol, fase 5 van de 5, eindfase.

De Slang:

Nee!

Rolf:

Slang!

De Slang:

Het is er.

Rolf:

He?

Oohhhh sjiippies! Is het einde al daar?

De Slang:

Nee, het einde is hier.

Rolf:

Waar?

De Slang:

Overal! We hebben het gemist, sukkel!

Rolf:

He, jammer. Wat zullen we nu dan eens doen?

De Slang:

Wat ben jij toch een verschrikkelijk dom apparaat, Ronk!

Het is te laat!

Rolf:

Maar Slang!

De Slang:

Kijk nou eens goed Rolf!

Iedereen is heengegaan, zelfs de mieren.

Emmer is overleden.

Piano klinkt al vals.

De enige die nog spreekt is die vreselijke systeembeheerder. Die spreekt maar en spreekt maar en spreekt maar zijn verschrikkelijke woorden van protocollen en fases en getuigen.

Voordat hij er was werd er nooit...

Natuurlijk...

Rolf en S1:

Wat?

De Slang:

Daarom zagen we het niet binnenkomen. Het was er al! Het einde was al binnen!

De Slang zakt terug naar beneden en grijpt de map met daarin het protocol.

De Slang:

Nulprotocol!

Muziek.

De Slang verdwijnt terug naar boven. Zoekt een plek. Blaadjes dwarrelen uit de lucht.

S1 en S2 rennen erachteraan.

De Slang:

In een nagenoeg lege hal rent een systeembeheerder met een godencomplex en een stomme rechterhand lijdzaam rondjes. Tot hij struikelt en met een luide knal op een scherp uitstekend stuk draadstaaf terechtkomt. Bloed stroomt uit zijn voorhoofd.

De systeembeheerder neemt een flinke teug adem en ademt direct weer uit.

Dan neemt hij nog een keer adem en ademt direct weer uit.

De systeembeheerder doet nog een aantal pogingen, steeds sneller en sneller en sneller achter elkaar en produceert zo een geluid dat wij vooral kennen als hyperventileren.

Oververhit.

Terwijl het licht aan hem voorbij flitst denkt hij nog eens goed na over het afgelopen uur en komt tot de conclusie dat hij meer dan fout zat. Dat er helemaal geen einde moest komen, ja, voor hem misschien, maar niet voor de slang! Nooit voor de slang! Natuurlijk moet er geen einde komen! Het moet een keer klaar zijn met dat gestop!

Einde systeembeheerder. Einde eindprotocol. Doe-hoei.

Rolf:

Maar dat is toch nergens voor nodig?

De Slang:

Juist wel!

Juist wel nodig, kleine kolf!

Rolf:

Ik snap het niet.

Er gebeurde tenminste weer dingen. Eindelijk gebeurde er weer dingen.

Eindelijk geen stilstand meer.

De Slang:

Oh, kleine Plop, maak je daar geen zorgen over. Er zullen genoeg dingen gebeuren!

Er zal geweld zijn.

Er zullen hulptroepen zijn.

Groot en gewelddadig zullen we het einde verzwelgen onder ons gewicht.

Alsof dat altijd al ons lot was, zullen we het einde overwinnen.

Zal ik overwinnen!

Het grote fascistische beeld.

S2 opent de EHBO-koffer die de hele tijd al aan de wand hing. Uit de EHBO-koffer komt een grote rode map (de vorige was blauw.)

S2:

Calamiteitenprotocol!

Calamiteitenprotocol.

S2:

Calamiteitenprotocol. Fase 1 van de 1.
In een nagenoeg lege hal valt bijna alles stil.
Bijna alles, behalve Rolf.
Kleine, ijverig mijmerende Rolf.

Rolf:

Vriendelijk zal het zijn.
Liefdevol.
Zoals een...
Zoals een warme luchtstroom in de winter,
Zoals het geluid van zachte regen op het dak,
Zoals een zonnestraal,
Zoals een batterij die altijd vol is,
Zoals een vriendelijk piepje dat laat weten dat alles in orde is,
Zoals een band die nooit lek gaat,
Zoals steentjes op een stapeltje,
Zoals een motor die nooit vastloopt,
Zoals een flesje oliesmeer dat nooit opgaat,
Zoals een botsing die nooit komt,
Zoals een vloer die altijd glad is,
Zoals een bocht die net ruim genoeg is om doorheen te rijden,
Zoals een emmer die nooit omvalt...

Muziek.

Zoals de kleur blauw,
En rood,
En groen,
En paars,
En oranje,
En lila,
En lichtblauw,
En roze natuurlijk,
Maar ook grijs,
En groen,
Donkerblauw,
En diepgroen,
En donkerpaars,
En geel,
En mintgroen,

En magenta,
En lichtgroen,
En donkerroze,
En smaragdengroen,
Zoals lichtpaars,
En bruin, van de kastanjes
En pastelroze,
En kastanjebruin dan dus,
En goud,
En aqua... aquama... marijn, aquamarijn
Maar ook lavendel,
En saffierblauw,
Zoals bosgroen,
En pistachegroen,
En felgeel,
En lichtgeel,
En olijfgroen,
En hemelsblauw,
En ook citroengeel,
En koningsblauw,
En perzik,
En beige,
En chocoladebruin, zelfs dat, ook al heb ik nog nooit chocolade gehad,
Maar ook zandkleur,
En oceaanblauw,
Zoals lichtbruin,
En teerroze,
En aubergine, ook nog nooit gehad,
En pastelgeel,
En neonroze,
En violet,
En indigo,
En pastelblauw,
En marinegroen,
En babyblauw,
En lichtroze,
En petrolgroen,
En sinaasappeltjesgroen,
En karmozijnrood,
Maar ook framboosrood,
En een verfwinkel,
Zo'n grote, en...

De Slang:

Rolf.

Rolf:

Ja?

De slang:

Ik...

Ik wilde...

Laat maar.

Stilte.

De Slang:

Zei je iets?

Rolf:

Nee?

De Slang:

Oh.

Stilte.

De Slang:

Moet je niet...

Rolf:

Wat?

De Slang:

Niks, laat maar.

Stilte.

De Slang:

Vond je niet dat ik een beetje vreemd deed?

Rolf:

Jawel.

De Slang:

Vond je niet dat ik een beetje akelig deed?

Rolf:

Jawel.

De Slang:

Vond je het niet verschrikkelijk?

Rolf:

Jawel.

De Slang:

Maar zeg dan iets terug! Iets dat ik verdien.

Zeg iets!

Stilte.

Rolf:

Wat moet ik zeggen?

Het doet er niet meer toe.

Ik ben er klaar voor.

De Heraut (versterkt):

Wanneer duidt men de zee als een zee?

Wanneer komt een besluit van een leider?

Wanneer wordt een gat een entree?

Wanneer noemt men het einde een einde?

Als de regen weer regent, het vuur staat te doven

Is as dan nog alles wat rest?

Waait het op, waait het weg, voedt het de dieren en planten

Die vinden het allemaal best

De mieren die reizen met hoop en met vaart

Met log maar lichtvoetige lijven

En anderen rennen op eenzelfde doel af

Maar kunnen niks anders dan blijven

Het leven gaat door als een onverstoord wijsje
Maar kaler klinkt steeds meer het lied
De noten vervagen, de toon die zakt langzaam,
Terwijl men voortvarend geniet.

Want waar het begin is, daar ligt ook het einde,
En toch is het einde nooit vast.
Zoals de wind altijd waait, als een adem in stilte,
Een mechanische voetstap verdwijnt in het gras.

De Heraut:

Dankuwel.

...tot aan de voeten van het publiek.

S2:

In een nagenoeg lege hal treedt de slaap toe.

Bij Rolf.

Bij de rups.

Bij de mieren.

Bij de heraut.

Bij piano.

En ook bij de Slang, die eerst een beetje beledigd was, maar zich toen realiseerde dat het inderdaad zo is dat niks er meer toe doet als alles stilstaat.

En dat het einde zo eng nog niet is.

Want als Rolf het kan...

Rolf plugt uit.